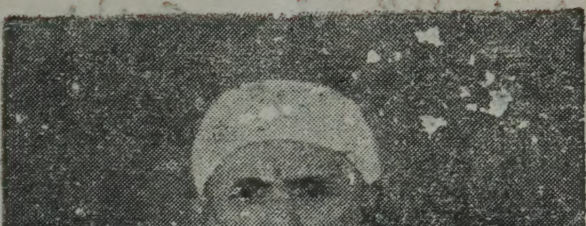
आतम ओ३म दर्शन

آتم درشن

آتم درشن پرڪاشن منڊل جو ماسڪ پتر

سنستاپڪ :- سوامي ليلا شاه مهاراج

سمپادڪ :- ديپچند بيلاڻي، ايم. اي

يوگيراج سوامي ليلاشاهه مهراج

لکين کي اي لعل، وسائي وٺين ٿو،
هزارين بدلي ڏر، ڪلائي وٺين ٿو!
اهڙين ڪي پنهنجي مهر ۾ ميا سان،
اي "مستان" ڪئي، لڳائي وٺين ٿو.

Atma Darshan ...م درشن
(Monthly Magazine) (ماسڪ پتر)
Nawab Ka Bera, ...اب ڪا ٻيڙا،
Ajmer-305001 ...جمير - ٣٠٥٠٠١
Editor: **Deepchandra Tilokchand Belani,** ...
...لو چندو ڀارت چار روپيه - ولايت ٻارهن روپيه
...پان ڪ ليکڪن جي سهمتي وارن سان ٻڌل ناهي.)

[٤   ماهه آڪٽوبر ١٩٧٨   سال ٢٥]

يوگيراج سوامي ليلاشاهه

...سنڌ هند ۾ گهڻئي ساڌو سنت ٿي گذريا آهن، جن
...يا هئي ۽ هو لوڪن ۾ پيارا ٿيا. انهن ۾ سنت ليلاشاهه
...ج ڀهچو مت پار هئا. سندن خوبيون ۽ خصلتون،
...۽ ڪرڻي، پيار ۽ نئڙت، گيان ۽ ڌيان، ڪان ۽ پان،
...۽ ٽهڪ بلڪل بي مثل هئا. سندن سيوا ۽ سادگي،
...۽ سنتوش، اتساهه ۽ اُمنگ، پيار ۽ عار سڀني کي
...ش ڪندا هئا، اهوئي سبب آهي، جو جهڙس لوڪ
...سندي سنت شايد ئي ڪو ٿيو هجي!
...سوامي جن جا لکين غريب چاهي شاهوڪار شردالو
...ر وٽانئن سڀني کي سمان پيار ۽ دلار ملندو هو.
...ر ٿن سوامي جن ڪيو، ڪنهن ورلي ئي ڪيو
...دو! ” رلي ڪلهي لي روئي راڄ لي“ چٽڪ
...لعرو ٻڌي چڪو هو. هوڏانهن وڏا لکر،

گراهڪ ڪنڊ

"آتم درشن" زنده رهي، وڌي ۽ وڌيڪ ماڻهن جي سيوا ڪري، انهيءَ ضروري آهي ته گراهڪ وڌن. گراهڪ ڪنڊ ڄڻڪ پيرن جي ڪنڊي مثل آهن. جيئن شرير جو آڌار پيرن جو ڪنڊو آهن، تيئن آتم درشن جو آڌار گراهڪ ڪنڊ پريمي آهن.

جيڪڏهن ڪنهن کي پرچي نه ملڻ جي شڪايت ٿئي ٿي ته ڏوراپو گراهڪ ڪنڊ کي سهڻو پوي ٿو. ان حالت ۾ به ڪين دلشڪست ٿي "آتم درشن" جي مدد کان منهن نه موڙڻ گهرجي. هو اسانکي شڪايت کان واقف ڪن ته اها دور ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ويندي. شڪايت پهچڻ تي جيڪڏهن پرچا اڳ موڪليل هوندا، ته به ٻيهر موڪليا ويندا.

آتم درشن هلائڻ لاءِ باقاعدي رجسٽرڊ ٿيل منڊل آهي. ڪم ڪندڙ سيوا ڀاو سان ڪم ڪن ٿا. وقتي غلطيون به ٿين ٿيون ته لکپڙه ڪري اهي دور ڪرائڻ کپن. هن مهيني ۾ هيٺين سڄڻن گراهڪ ڪري موڪليا آهن، جنهن لاءِ اسان سندن ٿورائتا آهيون:-

سرو شري پي. ٽي. ٿهلياڻي جامنگر، ڀڳوانداس ڏي گرداڻي ٻراڳڙه، گهنشيام ٽي. گانڌي وراول، سي. وي. پرسرام سينگاپور، پريمچند ايس. بيلاري، رامچند نندوربار، واڌومل ٽيڪچنداڻي جبلپور، شيوارام ڀمياڻي ملند بمبئي، چيتن ديو ٻيلاڻي ڪار بمبئي، رام سي. وزيراڻي بمبئي، هيرانند منگهرمل پيلي ڀٽ، وشنداس ناٿالعل جهوناڳڙه، پرمانند داهود.

ليون. جڏهن سوامي جن اڪيلا ٿي ٻر هڪ هنڌ ڙ
ي سنستا هئا، جنهنجي سهاري هيٺ ڪيترا ئي
ه پڻ هليا.
سوامي جن جي مهما ٻڌائڻ جي هن قلم کي طاقت
. ڪين ٻرهم ليِن ٿئي پنج سال ٿيا. هر ڪو ٻاڻ کي
ي ته هن سوامي جن جي سکيا موجب پنهنجي جيوت
ي رهت ۽ اوچ ويچار" پنالندر ٻڻائي آهي؟ سندن
ڪين ۽ ٻريا ڪمل شيپ ڪارن ۾ سهائتا جو هٿ
ڍو آهي؟ "روزا ۽ نمازون اِيءَ ٻڻ چڱو ڪم، ٻر
ڪو اهو فهم جنهن سان پنجي ٻوڪي." ميلا لڳائڻ
ڪيان ڪرڻ ٺيڪ ٻر سوامي جن جي آشيرواد اسان
ڌهن لهندي، جڏهن اسان پنهنجو جيون ٻولر ۽
ٻڻائي، سندن سکيائن تي عمل ڪنداسين.

پريمين ڏانهن

"آتم درشن" جو هي ڇوٿون ٻرچو "نرواڻ انڪ"
ن جي هٿن ۾ آهي. اسان پنا شڪتيءَ ٻرچي کي
ٻڻائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيون. ٻر سوامي
جي ٻرٻرٿيا سان هليل هن ڪارج کي هٿائڻ ۽
ڏڻ جو فرض آهي.
ڦهنجي ٻن ڪان پٽي جا اگهه چوٽ چڙهي ويا آهن،
ي "آتم درشن" جي آمدنيءَ کان وڌيڪ ٿي خرچ
ٿو. ڪوٽ جي پوراليءَ لاءِ ٿي طريقا آهن:-

هـوندالهن لنيڙا واهـڻ، سڀني هند سوامي جـن وٽي
سهڙندا هـئـا. سندن لملا اُپـار هئي. جتي جتي وڃـي
ڪجهه وقت ديرو دمائيندا هئا ته سندن پرامي درشن
لاءِ اُتي وڃـي پهچندا هئا مگر هن سنت جو سڀاءُ الـڳ
نـرالو هو. هميشه لاءِ هڪ هند نـه رهي، پارس جي
ڪنڊ ڪڙڇ پر ساڻ وڃي پهچندا هئا ۽ شردالن شيوڪن
جي پياس مٽائيندا هئا ا

سوامي جن نه مڙهي منڊ، اَنڊ پر ۽ نه مهنت منڊلمشهور
هئا. هـو سڀني کـي هڪجهو سمجهندا هئا ۽ سڀني کي
هڪجهو چاهيندا هئا. هو نرموهي، نرمل ۽ سڀني لوڪن
کـي هڪجهڙو سمجهندا هئا. سندن پيار ۽ پـابوهـه وارو
ورتاءُ وساري نٿو سگهجي. ٩٣ ورهين جي اوستا پر به
سندن اکهي سالم ۽ سرلو پر چستي موجود هئي. اهڙو
لڳو هلندا هئا، جو جوانن کي به ساڻن گڏ هلڻ لاءِ ڊوڙڻو
پوندو هو.

سوامي جن گماني، ڏياني، پوگي ۽ لهسوي نه هئا
پر انهيءَ هوندي به دکين جي دکـه دور ڪرڻ ۽
گهرجائن جي گهرج پوري ڪرڻ جي اون رکندا هئا ۽
گهڻن نمولي انهن کـي ۽ غـريب وديارٿين کي مدد ون
ڪندا هئا. جتي جتي ويندا هئا، اُتي اُتي اُپڪار جا
ڪاريه هلائڻ لاءِ ماڻهن کـي پرپرٽـا ڏيندا هئا. ڪيترن
ئي هند سندن پرپرٽـا سان گئوشالائون، ڌرمشالائون،
ناري شالائون، ڪنيا شالائون ۽ پاٺشالائون وغيره

لبن سوامي ليلاشاه مهاراج

(١)

ه ڪان ڄاڻ، پوڻ ٿي گيان جو،
ارڻ ٿي مارگ، ڌرم ڌيان جو،
م ڪريا پوڄا، ڪهه دان جو،
هو پرڀ ڄڙ ڪان، ٿي اگيان جو،
هڪين روپ ليلاشاه ڀڳوان جو،
مڪر ڄامو پاڻو، ٿو انسان جو.

(٢)

جي تو ڪرشن، ڄهان رکيا ڪئي،
ن جي سدا، اون توکي رهي،
ن سور سنڌيون الهن لئه سهي،
هو ٿن کي ٿن من، ۽ ڌن سڀ ڏئي،
ڀهاڙن سان ڄڻن پرام ڪرشن ڪيو،
اوهان ٿي، آتم پرام ڀڳوان ڪيو.

(٣)

جي مک ۾ موهن، مڌرتا هئي،
ر ۾ عجائب، نمرتا هئي،
ن ۾ سچائي، سندرتا هئي،
جي سڀ سان، موهن مترتا هئي،
مڌر مک سان، مرلي پڏالي مٺي،
ليکن ۾ ڪئي آ، خلق تو ڪئي.

(١) لائيف ميمبر ٿيڻ (٢) گراهڪ ڪري موڪلڻ (٣) دان موڪلڻ. آشا آهي ته سواميءَ جن جا شردالو "آتم درشن" جي ڪنهن به نموني سهائتا ڪري، پنهنجو فرض پاليندا.

شري رامڪرشن ڌرمارٿ ٽرسٽ لاءِ دان

پاڻو پرڀداس جي پريرنا ڪري شري رامڪرشن ڌرمارٿ ٽرسٽ لاءِ هيٺين پريمين سهائتا جو هٿ ڏگهيرو آهي، کين ڌنيواد. اميد ته ٻيا به پاڻوءَ جي هن يادگار لاءِ اُدارتا سان دان موڪليندا:-

شري ايس. ڪنومل حيدرآباد ١٥٠٠-٠٠
(ڦلواڙيءَ جي ڪوٺ جي ٺهرائيءَ لاءِ)
شريمتي پريمي ٽي. ڪمواڻي، بنگلور ١٠٠-٠٠
شري منگهارام "مسڪان"، ڊلام ٢٥-٠٠
" ايل. ڀڳوانداس، بڙودا ٢٥-٠٠
دادي نيڻي ٻهارمل، چرو ١٠-٠٠
شري ٽي. اي. ٽڪراڻي، بمبئي ٥-٠٠
" گووند سرچند جاني، شولاپور ٥-٠٠
" گڻيش سرچند جاني، شولاپور ٥-٠٠
" هريش منوهرلعل، شولاپور ٥-٠٠
" جڳ راجا ڪنهيالعل، شولاپور ٥-٠٠

شيوا ۾:- ديپچند ر ٻيلاڻي
مئنيجنگ ٽرسٽي

...ين آڱڻن جو، آڌارو ڪيو،
...ون سيوڪن جو، سڌارو ڪيو،
...ڪن کي، تو لالن، جو پيارو ڪيو،
پرڀو پاؤ ليلاشاه مستان بر،
وهي ستگرن جي سدا ڌيان بر.
(شري منگهارام شيوڪرام "مستان")

ويد پرڪاش

...دي ۾ ٦٠٠ صفحن جو "ويد پرڪاش" گرنٿ
... جي رنگا آهي. اُن ۾ پرڀوءَ ساڌ ڏيڻ جي آدارا
...هندا ته پستڪ جلد ڇپجي سگهندو. جيڪي
...ي ته رقم هاڻي موڪليندا، ان کي لاڳت خرچ
... ڪاپيون ڏنيون وينديون. في ڪاپيءَ لي
...روپيه خرچ اچي ويندو، جو پڇي جو اڳهه ثارو ته
...و آهي. وڏنڪ هيٺين پرڀيين سهيوڳ جو همت
... آهي:-
...ري موهنداس چالنا ١٠٠ روپيه، شري پرڀهند
... الهاس لکر ٨٠ روپيه، ڊاڪٽر لڇمڻ ناناڻي ٢٢٠
.... اُميد ته پيا به پرڀوءَ جلد سهائتا موڪلي هن
...ڪارج جي واس ڪرڻ ۾ ساٿي ٿيندا.
شبوا ۾ -
د ييچند ر بيلاڻي

(٤)

زبردست اُلنڌڙن کي، ڪيئن وس ڪجي؟
وشين جي ٻلائن کي، ڪيئن وس ڪجي؟
هي من مست هاٿي، ڪيئن وس ڪجي؟
گندي من کي ڌوئي صفا، ڪيئن ڪجي؟
ٻڌايا ٿي تو، سهج سولا اُپاءَ،
اي سچ کنڊ جا واسي شري ليلا شاهه.

(٥)

رجي گڻ لهي گڻ، کي ڪرڻو ٻوري،
ستي گڻ کي سهڻي ۾، چاڙهڻو ٿوري،
جيئن جوت لومل، اندر ۾ ٻاري،
وڃو پار هيءُ، سنسار ساگر کوري،
سکيا ٿنهنجي ويدن جو لب سار هئي،
جا هر جاءِ، هر ويل، تو ٿي ڪئي.

(٦)

سداٿين رهو، نام اڀياس ۾،
جيئو جيءَ سان، جڳديش هر سواس ۾،
اُچو لڪري اولڌه مان، پرڪاش ۾،
وڃو سهج ٿاپي، ٿيهن لبج واس ۾،
اچڻ ۽ وڃڻ جو مٽايو چڪر،
ٿئو مدش د ٿاڪيءَ ۾ ٻلڪل اَمر.

(٧)

سڦل ٿنهنجو جيون، تو سارو ڪيو،

ڪلباڻ

دا پنهنجي من کي ڏسندا رهو. اڀمان، ڪام،
، لوڀ، موهه وغيره لٽيرا من روپي محل ۾
طرح لڪل آهن، جو ساڌارڻ درشٽيءَ سان ڏسڻ
مر نه ٿيندي آهي نه اهي اندر موجود آهن پر
اڻ لاءِ پرگهٽ ٿيندا آهن ۽ پوءِ ست ڳڻ ۽
ر روپي ڌن کي اهڙيءَ ريت وحميءَ سان لٽيندا
جو عمر ڀر جو ڪيو ڪرايو سڀ ختم ٿي ويندو

ط کي اي ٻ پر سمجهي ڪڍهن نه اي فڪر ۽ اي
رهو. جيستائين انهن لٽيرن جو توهانجي من مان
س نه ٿئي، تيستائين لڳاتار انهن کي مارڻ جي
ش ڪريو. وڏن وڏن دليلن سان توهانجا دوست
ڪاري شوق ڪٽجي، توهانجي اندر رهڻ چاهيندا
ن تي وشواس نه ڪريو. توري ٿي خمر ٿوڻ تي
ي ٻاهر ڪڍڻ جي ڪوشش ڪريو. جيترو ٿي
اڀمانيءَ، ڪاميءَ، ڪروڌيءَ ۽ لوڀي ماڻهن جو
ن سنگ نه ڪريو. انهن جي سنگ مان توهانجي
ڪندا ڀاو پيدا ٿيندا ۽ انهن مان توهانکي ڪا سچي
ڪالم ملندي.

پنجون نرواڻ ڏينهن

يوگيراج ليلاشاهه مهاراج جن ٣ نومبر ١٩٧٣ تي نروميءَ ڏينهن پالنپور ۾ برهم ليـن ٿيا هئا. هن سال ١٠ نومبر تي نرومي آهي. ان ڪري هر هنڌ سوامي جن جو پنجون نرواڻ اُتسو ١٠ نومبر تي پوڄن ڪرڻ، پروچن ۽ شيوا ڪارن ڪرڻ سان اُتساهه ۽ اُمنگ سان ملهائڻ گهرجي.

پنجون نرواڻ اُتسو آديپور ۾ سوامي جن جي سماڌي استان تي ٩-١٠-١١ نومبر تي وڏي پيماني تي ملهايو ويندو. جتي وڏا وڏا پنڊت، ودوان، سنت مهاتمائون پڌاريا ۽ ڀاڳوان ايندڙن لاءِ رهڻ ۽ ڀوڄن جو بندوبست رکيو ويندو.

اهو نرواڻ ڏينهن اجمير، پالنپور، بالـنوا، بمبئي خواهه ٻين انيڪ هنڌن تي ملهايو ويندو.

- ماڻهن ۽ ڀاڳن کي گهرجي ته پنهنجن گهرن کي سرائه بڻائين. بنگلي ۾ رهو يا ساديءَ جهوپڙيءَ ۾، انکي سراءِ (مسافر خانو) سمجهي سنتوش ۾ رهو. چاهي گهٽو ملي، چاهي گهڻو ملي، هر حالت ۾ صبر، شانتي ۽ شڪر ۾ رهو.
- انسان کي واسنائون سڀ ڪڍي. الهيءَ لاءِ پاپ ڪمن ڪنارو ڪريو. ڀاڳ ۾ ايڪتا ڪريو. ٻياڪم ڪريو. ٻل کي ٻل ڪري چاڙهيو.

ستو گڻ آهن، مان ڇهان آهيان، اُهي ماڻهو ليڇ
عيبن وارا آهن، تيسين توهين جڳت جو ڪلياڻ
نہ سگهندا. جيسين توهان چاهيو ٿا تہ مان دنيا
ڪريان؟ دنيا مونکي پنهنجو پيتا سمجهي، پنهن
جہ سمجهي؟ منهنجي وڏائي ڪري، پوڄا
، عزت ڪري! تيسين توهان صحيح ڪلياڻ
نہ سگهندا. ڇاڪاڻ تہ توهانجي من ۾ پيتا؟
ـہ پنجڻ جي چاهہ آهي. اها توهانجي اندر ۾
ڪمزوري پيدا ڪندي رهندي، جنهن ڪري
دنيا جي سامهون سچي ڀلائي جي ڳالهہ ڇئي
هندا. ڪنهن بہ حالت ۾ آهيو، توهان کي هن
ن پنهنجي ڳالهين ڪرڻون هوندئون. توهان
۾ اهو ڊپ رهندو تہ ڪٿي ماڻهو ناراض نہ ٿي
ڇاڪاڻ تہ انهنجي ناراضگيءَ ۾ توهانکي شيوا،
مان عزت نہ ملڻ جو ڊپ آهي.
سين توهان مانَ وڏائيءَ لاءِ لوڪ شيوا ڪريو ٿا
ڪ شيوا ڪري مان وڏائي پائي خوش ٿيو ٿا،
توهانجي من ۾ لوڪ شيوا سان گڏوگڏ مان وڏائيءَ
ڪ اهڙي چاهنا وڌندي ويندي. جيڪا توهان
ي ڏيري لوڪ شيوا کان هٽائي، لوڪ مورتهن
ي ويندي؟ جڏهن توهانجي من ۾ لوڪ مورتهن
ونا پيدي، تڏهن توهانجو مقصد لوڪن کي
ڪرڻ لي ويندو. پوءِ توهانکي لوڪ شيوا بلڪل

ڪنهن جي نندا نه ڪريو. ان سان توهان جي زبان
گندي ٿيندي. توهان جي واسنا ملين ٿيندي. جنهن جي
نندا ڪريو ٿا، اُن سان وير وڌڻ ممڪن رهندو ۽ چت ۾
گندن سنسڪارن جا چتر چٽبا.

سنسار ۾ ڏوهي ماڻهو انهن جي ڏوهن کي ڳولهيندا
آهن. چاڪاڻ ته اُنهن کي پنهنجي عيب لڪائڻ لاءِ انهن
جي عيبن جي اوٽ جي ضرورت ٿيندي آهي.
ساڌو ماڻهو ته سڀني هنڌ ساڌو پڻو ڳولهيندا آهن ۽ اُنهن
کي ساڌو پڻو ڏسڻ ۾ ايندو آهي. اُهي پاڻيءَ ۽ کير
جي ورهاڱيءَ هنس وانگر، گڻ گرهڻ ڪندڙ ٿيندا آهن.

پاهران ڀلي لڪي انهن ماڻهن کي ڏاڍا سندر ڏسڻ
۾ آياسين ته اُن مان ڇا ٿيو؟ جيسين دل ڪچي آهي،
جيسين اُنترجامي پرماتما اڳيان اُساڻو اُنت ڪرڻ سندر
نه آهي، تيسين پاهرين سندرتا اجائي آهي، جيئن شراب
سان ڀريل سون جو جام.

پراڻن جي ڪري جڳت ۾ توهان جي ڏاڍي ساراهه
ٿي. ماڻهو توهان کي پوڄڻ لڳا. ان مان ڇا ٿيو؟ جيسين
توهان جي دل ملين آهي، جيسين توهان لڪي ڇپي
پاپ ڪريو ٿا، تيسين مانسڪ پيڙا، دک ۽ نرڳ جي دکن
کان بچي نه سگهندا.

جيسين توهان جي من ۾ پاولا آهي ته موت کانسواءِ
سنسار جو پالو ڪيئن ٿيندو؟ تيسين سنسار جو پلو توهان
کان ڌار ٿيندو. جيسين توهان سمجهو ٿا ته مان آتم آهيان،

ڪروڌ

ما ۾ پنج وڏا وڪار ليکيا ويا آهن- ڪام،
لوڀ، موهه ۽ اهنڪار. انهن مان ڪروڌ وڪار
هن گهڻائي ۾ ڪئين انسان اندر واسو ڪري
هو انهي انسانيت کان ڪيرائي رسائل رسائي
هن پنجن وڪارن مان ڪروڌ ته هڪ زبردست
آهي. ڪروڌ اچي ته انسان مان ساڃهه کي
ڪڍي. ڪروڌي ماڻهو لهي لهي باهه ٿيو
جوش ۾ هوش وڃائي ويهي. ڪروڌ ۾ ماڻهو ٻڏ
لڳي ٿو ۽ ڪنهن اهڙا ته سمڪ ڪاله لئي رهي
هالو ڳالهائي؟ ڪروڌ ۾ ٻوجهي ماڻهو اهي ڪم ته
وهي ٿو، جي اڻ وڻندڙ آهن، جن لاءِ ڪنهن
تائڻو پوي ٿو ۽ ڪنهن ته لوڙهو پوي ٿو.

وڙ سڀ ماڻهوءَ جو اندر جلڻ لڳي ٿو. انهولي
آهي جو چئبو آهي ته "ڪروڌي ۽ ڪانءُ
ٿي ٻاهه سان ٻيم ٿين ٿا." روحاني راهه ۾ ته
وڏي رنڊڪ سمجهيو ويندو آهي. سڀني رشين
ويدن شاسترن ڪروڌ کي ننديو آهي ۽ ان کي
جو پتال سڏيو آهي، ڇاڪاڻ ته ڪروڌ ۾ اچي
آليڪ پاپ جا ڪرم ڪري وهي ٿو.

روڌ ٻرابر ٻرو آهي ۽ رواجي طرح آهو ننڌ
آهي، مگر جيئن دنيا ۾ ڪابه چيز خامي ۽

چڱائي ٿيندي. ٻيو تہ لوهين اهو ڪندا، جنهن ۾ لوڪن
جو مدو ٿين هوندو. چاڪاڻ تہ اُن مان ڪي تہ لوهالڪي
مان وڏائي ملندي. جنهن ڪم ۾ ڪوشش مان، مان
عزت نہ ملندي، اهو لوهين ڪونہ ڪندا. چاهي اها
ماڻهن جي ڀلائي لاءِ، ٻهنجي ڀلائي لاءِ ڪيتري نہ
ضروري ڇونہ هجي ۽ جنهن ڪم ۾ ڪوشش مان لوهان
کي مان عزت ملندو، اُن کي ٻيو سمجهندي بہ لوهين
ضرور ڪندا. لوهالن جيون ٻاڪنڊ ڪمت وارو ٿيڻجي
ويندو (جيون جو صحيح طرف ئي بدلجي ويندو).

انهو اهو مطلب نہ آهي تہ لوهين لوڪ سيوا ڪرڻ
ڇڏي ڏيو. ماڻهن جي سيوا ڪريو، خوب ڪريو، پر
ڪڏهن ڪڏهن ٻاڻ کي لوڪ سيوا جي ٿوڪيہ ٻڌايو. ڪڏهن سان
پريل ٻهاريءَ سان ٻين جو گهر صاف ڪرڻ ويندا تہ اُن
صفائيءَ جي ٻدران ڪڏهن ڦهلائي ايندا. لوهان ۾ جيتري
نہ ٿولو تا ايندي، اوتري ئي لوڪ سيوا جي ٿوڪيتا
ٿوابت ڪندا. الڪري تمام خبرداريءَ سان ٻهنجي
ٻاولاڻن کي ٿولو ٻڌايو، ٻهنجي جولو کي سڌاريو. ٻهنجي
رهت کي اوچو ٻڌايو. واڳہ دونش جو لباڳہ ڪريو ۽ مان
عزت جي ڪوڙي چاهنا ڇڏيو. ٻيوہ لوهان جهڪي
ڪجهہ ڪندا، اُن سان دنيا جو سڌار ۽ اُڌار ٿيندو.
چاهي اُن وقت لوهالڪون ڪرياڻون ٻلڪل نوريءَ
وارين لئي ڇونہ هجن.

(شري ٻاٻي جي)

(سنڌ پڪار:- ڪماري مهران روشن لعل، اجمير)

ن جو مکيه سينگار آهي حياءُ، شرم ۽ پتورت ڌرم
ڻ.

هن جي صفائي ٿيڻ لڳندي، جڏهن اڪيلو
نهن کنڊ ۾ وڃي هٿ جوڙي، نماڻي ڪري،
ڙ وهائي، مالڪ کان معافي وٺي.

ازي عشق شرم يا حياءَ وڃائي ٿو. حقيقي عشق
ي مالڪ سان ملائي هڪ ڪري ٿو.

(ڳالهه ڪيل :- شري پرڀو مل جهولرام)

جي اعلي نعمت

پاڻيءَ جي ڪرامت

دا جدا بيمارين جي اوهان پڙهيون هونديون،
، هڪڙي بلڪل خراب ۽ خطرناڪ بيماري آهي
۾ آنڊي ۾ قبض ٿيڻ يا ڪوڙهه ٿيڻ. توهانکي
حيراني لڳندي ته ان بيماريءَ جا، جي جدا جدا
ا ٿيندا آهن، تن ۾ هڪڙو ڪارڻ آهي - چنتا
ڪرڻ يا سوچ گهڻي ڪرڻ.

ي ماڻهو گهڻو وقت لڳاتار آفيس ۾ ڪم ڪندا
وقت لاءِ تمام مونجهاري ۾ هوندا آهن، هڪڙي
بعد ٻي ملاقات تي پهچندو هوندو آهي. سدائين
دوڙ ۾ هوندا آهن، سدائين سندن من ۽ دماغ
جيان ڪم ڪندو هوندو آهي، انهن کي اڪثر اها
ي ٿيندي آهي.

ڪانڊ ۾ آهي آڪ اڪائل -
ليڪن ڏٺي نه لوڪان ڏار - سٺي هي ....
٦- مد، ممتا جو پردو لاهي -
دل درپڻ ۾ ڏس چتائي !
سانڍيو ساجن هوُبهوُ آهي -
اندر، ٻاهر جو ڏار - سٺي هي ....
٧- منش جنم آهه آخر ڪسوٽي -
ڀَوَ ساگر ۾ اُچ نا موٽي ،
ٻاڻ ڪي ٻاڻ سڃاڻ وواڪي -
اڪمڻ آنند ۾ کهار - سٺي هي ....
٨- سٽ ليلاشاهه جوت جڳائي ! -
سڀ کي ٿو سڌين راهه ٻتائي ،
”ٻاسي“ ٻاڻ هنٿين سان هٿائي -
ٻهڻجو ڪرڻون آڌار - سٺي هي ....

قيمتي وچن

١- سنتوشت سو، جو جيڪي ڪمائي، اُن آهر خرچ ڪري ۽ جيڪي مليس اُن تي راضي رهي شڪر ڪري. اُن جي ڪوڙن دلين تي لالچ ۾ نه ڦاسي .

٢- جو ڪنهن کي به ڏک نٿو رسائي، اُن کي ڪاٻه چنتا نه ٿي رهي.

٣- سرگ جو دروازو هٿ ڪرڻ لاءِ ماتا پتا جي شيوا ڪندو ڪر.

امرت

حقيقي منش بڻجو

(ديوچندر بيلاڻي)

तन्तुं तन्वन् रजसो भानुमन्विहि ज्योतिष मतः पथोरक्ष धि
कृतान् । अनुल्वणं वयत जोगुवामपो मनुर्भव जनया दै
जनम् ॥ ऋ० १०.५३.६ ॥

ارٿ:- سنسار جي سوٽ جو وستار ڪندي،
ڪاش جي پيروي ڪر. ٻڌيءَ سان ٺاهيل پرڪاش
ٺهيل مارگن جي رکشا ڪر. گيان سان ڪرم ڪرڻ
ن جي ڪرمن کي بنا رڪاوٽ وڌاءِ. مـن شيل
ٿيءُ. ديون جي سنتتي- ڪهڙي انسان کي
ڪر. (رگويد)

سمجهاڻي:- هن ويد منتر ۾ ڀڳوان آگيا ڪري
هي انسان! سنسار جي سوٽ جو وستار ڪندي،
ڪاش جي پيروي ڪر. منش اهوئي آهي، جيڪو
سان ڪم ڪري. سوڪت ڪار منش جو ارٿ
ي چوي ٿو ته "جيڪي وچار ڪري ڪرم ڪن
اهي منش آهن." مهرشي ديانند سرسوتيءَ منش
وياکيا ڪندي چيو آهي ته "جيڪو بنا وچاري
ڪري، اهو منش سڏجي ٿو."
رشٽيءَ ۾ انسان کي اشرف المخلوقات يعني سڀني
ن ۾ مٿي چيو ويو آهي. منوُ مهاراج چوي ٿو:-

ڪارڻ؟ اهو آهي ته سندن گهڻي سوچ ڪرڻ ڪري، من جي ڪمل هڻڻ ڪري، گهڻي ڪشمڪش جي ڪري سندن پيٽ ۾ هڪ قسم جي اَسِڊ پيدا ٿيندي آهي، جا زهريلي اثر واري هوندي آهي؛ اها گهڻي اندازَ ۾ ڪٺي ٿيڻ ڪري ڦٽ يا ڦوڙهو ئي پيدا ڪري. مصيبت هيءَ آهي ته اهي وري پاڻي بلڪل ٿورو ٿا پيئن. هو ڪم ۾ ايترو ته ڳتل رهن ٿا، جو کين پاڻي پيئڻ جي فرصت ئي ڪانه ملندي آهي يا پاڻي پيئڻ کين ياد ڪونه ايندو آهي.

هاڻ پاڻيءَ ۾ اها هڪ وڏي ڪرامت ٿيندي آهي، جو جيڪا اَسِڊ پيٽ ۾ پيدا ٿئي، اُن سان ملي اُن کي پتلو ڪري. اُنهي ڪري خراب اثر پيدا نه ٿئي. مگر گهڻو ڪري هي آفيسر يا ڌنڌوڙي اُڃ لڳندن ته پاڻيءَ بدران ويندا ڪافي پيئندا يا چانهه پيئندا؛ جي من ۾ مونجهارو يا ڪشمڪش هوندي ته، اُن کي گهٽائڻ لاءِ سگريٽ مٿان سگريٽ پيئندا ويندا، جنهن سان اُلٽو اها اَسِڊ ويندي وڌندي؛ وڌيڪ ڪم بگاڙيندي.

پاڻي قدرت جو هڪ اعليٰ علاج آهي؛ سستي ۾ سستو علاج آهي، جنهن تي خرچ ڪجهه ڪونه ٿو ٿئي. اوهانجي پيٽ ۾ ڦٽ ٿئي ته، گهڻي ۾ گهڻو پاڻي پيئو. ان کان بهتر ته پاڻي جام پيئو ته ڦٽ ٿيندو ئي ڪونه. هر انسان کي روزانو اٺ گلاس پاڻيءَ جا پيئڻ گهرجن.

[ڊاڪٽر چندانند راشترواڌي، حيدرآباد]

मनुर्भव जनया दैव्यं जनम् ॥

ھي. منش! تون حقيقي منش ٿيءُ ۽ ديوتا جهڙن
ھو) پيدا ڪر يعني منش جو نرماڻ ڪر.

ر اڄ جا انسان نه، پر جي هن دنيا، سنسار کي
ي سنسار جي پن ايڪ قسم جي نرماڻ پر لڳل
۽ انهن کي اي پهچيءَ اُنتيءَ جو پرم لڪش سمجهن
پيدا انهن ڏسو، پيدا انهن وڏن ڪارخانن جو نرماڻ
رهيو آهي. ضرورتن جي پورتيءَ جي ناليءَ ني
ن راست هٿڪاري وڏيڪ ضرورتن کي وڌايو پيو
ي. جئون جا ساڌن پاڪل دولت پيدا پيا وڃن،
چاندي سون جي چمڪ ڏمڪ ڏيکن پٺي، راس
ي پيدي پٺي وڃي، جا منش کي الڏو پٺالي،
ـه کان پرشت ڪري رهي آهي. منش منش جو
ـڪ نه ٿي، پڪڙڪ پٺجي رهيو آهي. الٽو ـر ۽
روڄن ـر جهڙي نرماڻ سان ڪروڙن ـي گناهه
ن جو ناس ڪيو ويو وڃي. شانتيءَ جي ناليءَ لي
تيءَ جو بول بالا آهي. انسانيت جي ناليءَ لي
انيت چالعڄي رهي آهي. پرچالڪتر جي ناليءَ لي
پمديءَ جو راڄ آهي. ڪرلوبه پلالي، ڪوري اڏڪار
طلب لي رهي آهي. سڪما جو اڪته لظر بدلجي
آهي. لب، لياڳ ۽ سادگيءَ کي ٻولڪه سمجهيو
لو. مالا پتا گروءَ ۽ وڏن لاءِ آدر جي ڀاونا ڏيهون
ن ڪهلجي رهي آهي ۽ بدانتظامي وڌي رهي

”ٻوٽن ۾ ٻوٽي سرشت آهي ۽ ٻراڻن ۾ ٻڌي جهڙي يعني ٻڌيءَ سان جهٽيندڙ. ٻڌ ٻوالن ۾ منش ۽ منشن ۾ برهمڻ يعني برهم طرف وڌندڙ سرشت آهي. برهمڻن ۾ ودوان يعني سٿ اسٿ جا وويڪي، ودوانن ۾ ڪرت ٻڌي يعني ڪاريه ڪرڻ جو نشچو ڪندڙ، ڪرتويه جو نشچو ڪندڙ، ڪرت ٻڌين ۾ ڪرتا يعني ڪرتويه ڪرم ڪندڙ ۽ ڪرتائن ۾ برهم ويتا - برهم گياني سرشت آهن.“

انهيءَ ۾ شڪ ڪونهي ته منش پنهنجي گيان ۽ ڪرتويه پالن سان اتي ڪندي برهم گياني ٿي وڃي ٿو ۽ برهم جي آنند کي پراپت ڪري، اٽل شانتي پراپت ڪري ٿو. شري ويد وياس منش جي مهانتا اهڙو ڪندي، سار روپ ۾ چيو آهي ته ”منش کان سرشت ٻيو ڪو ڪونهي.“

انسان ۾ لاثاني شڪتيون سمايل آهن، اهو انهيءَ جو وڪاس ڪري، اوچو ٿي سگهي ٿو ۽ انهن جو وڪاس صحيح ڏس ۾ ٿيڻ گهرجي، اي‍ءَ حالت ۾ انهي گراوٽ ٿي ٿي ۽ هو منش جي درجي کان ڪري پوي ٿو. ڏٺي پاڻ سان منش جيڪ پراپت ٿئي ٿو ۽ اهو پراپت ڪري ٿو، اهو جهڪاڻهن هيٺ ڪري ٿو ته ان کان ڏٺاڪ ان لاءِ بدقسمتي ڪهڙي ٿي سگهي ٿي؟ انڪري ٻيو هن مثل ۾ ان کي خبردار ڪندي ٻڌايو سنديش ڏني ٿو:-

ڏني وڃي ته هو ڪن ساڌن ڪرڻ، ۽ اڪرڻ
سمجهي خود ڪرڻ، پالڻ دوارا پنهنجو نرماڻ
لئي، پنهنجي سنتان جو نرماڻ ڪري سگهي ٿو.
و پنهنجو جيون لئي ته ٺهيو آهي، اهو ٻئي جو
ڪنهن تو ٽالي سگهي. چيل ٻه آهي ته جو خود
آهي، اهو ٻئي کي ٻه ڪرائيندو. انهيءَ ڪري
کي اول پنهنجو نرماڻ ڪرڻ گهرجي.

تر جي شروعات ۾ چيل آهي ته سنسار جي
جو وستار ڪندي، پرڪاش جي پوري ڪر.
هي پڻ ليڪ. چاڪاڻ ته ڪهڙي جي ڳالهه لاءِ
جو ڳالهي پنهنجو پرڪاش ۾ ڪيئن ويندو آهي؟
ڪار ۾. اولاد ۾ ڳالهي پنهنجو ڪيئن سان ڪهڙو
ٿو سگهي، جي ٺهي پڻ ته اهو سندر ٿيو ٿئي.
طرح منش پنهنجي ڪارڻ روپي ٿيندن سان پنهنجي
۾ سنتان روپي سنسار جو نرماڻ ڪري ٿو. انهي
نرماڻ لاءِ ڪمان روپي پرڪاش جو هجڻ ضروري آهي.
ڀائين جي سنگ ۾ سندن آپديشن ڏيئي پنهنجي
کي روشن ڪري ڪرڻو، ڪرمن کي سڀاڳڻ ڪري
شرڌا ساڻ انهي پوري ڪندي، پنهنجي سنسار
وشن ٻڻائڻ گهرجي.

سڻن لئي ٻيا رڪاوٽ ٿئي سگهجي، السلام انهن لئي
ش جو پورو پرٻند ڪيو ويندو آهي ۽ انهن جي
ي جو ٻه خاص پبندوبست ڪيو ويندو آهي. پرم

آهي. اهڙيءَ طرح وڪڙي (شخص) ۽ سماج جي وابستہ ٿيڻ سان ٿي رهي آهي.

ڳالهه ٿا ڪن تہ هڪ ڀيري ولي فقير ڏينهن ڏٺي جو ڏيئي ڪڍي، بازار ۾ هر دڪان تي ويٺل ۽ ايندڙ ماڻهن جي منهن ۾ ڏيئيءَ سان چتائي نهاري رهيو هو. ماڻهن پڇيس تہ اهو ڇا ٿو ڪرين؟ جواب ڏنائين تہ ڏسان ٿو تہ ڪو انسان بہ آهي؟ ماڻهو وائڙا ٿي ڪائنس پڇڻ لڳا تہ هي سڀئي ماڻهو نہ آهن!

ولي فقير جواب ڏنو تہ برابر اهي سڀ صورت ۾ تہ انسان آهن مگر سيرت ۾ ڪي ورلا انسان آهن. انسان اهو، جنهن ۾ انسانيت هجي.

گرومت کان پڇڻ لاءِ اسان کي وڏ جي سوالن سندس ڪسي من، واڻيءَ ۽ وچن سان ايمانڪ کوجي. هن وڏ منتر ۾ پنج آگيائون ڏنيون ويئون آهن:-

(١) سنسار جي سوڙ جو وستار ڪندي، پرڪاش (گيان) جي پيروي ڪريو.

(٢) پديءَ دوارا سوچي ويچاري پٽائل پرڪاش پرال مارگن جي رکشا ڪريو.

(٣) گيان سان ڪارڻ ڪندڙن جي ڪرمن کي پڌا ڪنهن رڪاوٽ جي اڳتي وڌايو.

(٤) من (ويچار) ڪندڙ منش ٿيو.

(٥) ڏيون جي هتڪاري انسان کي پيدا ڪريو.

سڀ کان اول ماڻهوءَ کي انسان بڻجڻ لاءِ آگيا ان

اچ نه سوامي جن جي رهبريءَ ۾ جن ۽ ساڌڪن
ن کي سچي ڀاڳ ۽ سچ، حاصل ڪرڻ جي اڻمٽ
ن لڳل هئي، انهن ساڌڪن سوامي جن جي شرڻ
سوامي جن جي ڏنل سکيائن ۽ ساڌنائن ۾ شرڌا
ن رکي، ساڌنائون سادي آتم گيان کي گرهڻ
سي لئي آتما جو ساکياتڪار ڪري پنهنجي اصلي
روپ پرم انند جو مهاڌو ماڻي رهيا آهن.
ڪلهه مٺ مٿانتر ۽ پنٿ وڌن لڳي پيا، اڪري
د وڌي رهيو آهي. ماڻهن ۾ اشانتي، دک،
ڪلڪل سان ڏينهون ڏينهن وڌندي ڏسڻ ۾
ي. سڀڪو ڀاڳ کي وڏو پيو سمجهي. دنيا جي
اهنڪار ۾ وڌيڪ ڄڪڙندا، روز نئين
ر سختيون سهندا، جمندا ۽ مرندا رهن ٿا. جنهن
ڻ هڪ ئي اپاءُ آهي. جيستائين منش ڀاڳ نه
و، پنهنجي هردي کي پوتر، نرمل، سوکم نه
. مهاپرش جي ڏنل سکيائن ۽ گيان کي حاصل نه
نيستائين دکن روپي دنيا ۽ سنسار ڪان نه ڇٽندو.
ڪري هي سچو! پنهنجي جيون جي لکش آتم
حاصل ڪري جيون امرت منه پائيو.
پوڄيه سوامي ليلاشاه مهراج جن جو پنجون نرواڻ
و ۹-۱۰-۱۱ نومبر ۱۹۷۸ع تي ملهايو ويندو. هو
اسٿول سرير ۾ هن وقت جيتوڻيڪ اسانجي وچ ۾
ڪون ٿا اچن، پر جن جي سوکم پڌي (دوا،

پيا پوماليا انسان جي جيون مارگن کي روشن ڪرڻ لاءِ ستيه سدائين ويد گيان ڏنو.

پوءِ، شرڌا ۽ ڀڳتيءَ سان ماتا پتا ۽ آچاريه کي پرسن ڪندڙ هوي، لائق پٽر ئي سچا پٽر آهن. اهي ئي سماج ۾ پنهنجي گيان، ويهوار ۽ آچار سان سک شانتيءَ جو واڌارو ڪن ٿا.

شل اسين سڀيءَ معنيٰ ۾ مثل پٽجون ۽ ان کي پالڻ ۾ مددگار ٿيون.

(اڻ چيل پستڪ "ويد پرڪاش" مان)

سوامي ليلاشاه مهاراج جون سکيائون هنڌايو

(شري چانڊڻ مل للسيداس، بالتوا)

پرم پوجيه سمت گرديو سمت شري سوامي ليلاشاه مهاراج جن جي جيون مهما ۽ وڏائيءَ جي هن زبان کي طاقت نه آهي، جو ورڻن ڪري سگهي. ڪيترين وڏين ڪتابن هن درويش جـون. هن لاثاني فقير اسان جي لاءِ سڀڪجهه ڪيو ۽ سڀڪجهه اسانجي لاءِ ڇڏي ويا. اسانکي روحاني رتن ڏئي ويا آهن. اهي روحاني رتن ڪڍون، ڪڍي پنهنجي اندر ۾ جهلي پايون. من، بڌيءَ ۽ هردي کي شڌ ڪالي، وريءَ کي انترمکه ڪالي، پنهنجي نج آتم جوتيءَ جي اکنڊ امرت جو مشاهدو ماڻيون.

...ڙيءَ جون بيمارين ۽ انجو هوميوپيٿڪ علاج

(...اڪٽر ڪي. جي. ٽوچواڻي، الا ٽڙار، اجمير)

...ريل مهيني جي رت ڳڙه جو علاج ڏنو ويو، هن
...ايڪزيما، ڏڌ، ڇاڇاڪي وغيره جو علاج هيٺ
...ڻو:-

...) جيڪڏهن چمڙيءَ تي خارش سان گڏ چمڙ ۽
... ۽ اُن مان ماکيءَ جهڙو يا ڪوليٽر جهڙو مواد وهي ۽
...ي ڪاري ۽ ڳلهي مهڙن جي ڪل جهڙي هجي،
...ڪي هندستاني ٻوليءَ ۾ ڇمڀسان داد چوندا آهن.
...جي کهڙي ۽ حصي ۾ هجي ته ڏجي گريفائٽس
٢٠... (Graphites 200).

...) جيڪڏهن ملو رکو سياري ۾ اڪرلدو هجي ۽
...ي ۾ ملهي وڃي ۽ کٽهڻ بعد جلد ڦٽجي ته اُن
۾ پيٽروليم پاور ٢٠٠ (Petroleum 200).

...) جيڪڏهن مٿي ڇاڇائل ٿيالين موجب پيٽروليم
...اثر نه ڪري ۽ بيمار کي مٿي تي جونءِ به پئجي
ڏجي سورنيم پاور ١٠٠٠ ان هفتي بعد هڪ ڊوز
Psorinum 1000.

...) جيڪڏهن ايڪزيما (Eczema) جي ڪري چمڙيءَ
...ڪار ٻلي مڇيءَ جي ڇلرن جهڙو ٿي پوي ته اُن
۾ ڏجي ميزريئم پاور ٣٠ (Mezerium 30).

درشن) آهي، سي سوامي جن جي اصلي سروپ جو هميشه درشن ديدار ڪندا رهن ٿا. سدائين پرم آنند امرت جو پان ڪري، هميشه خوش ٿي گذارين. هو صاحب امر آهن ۽ سدائين امر رهندا.

وڏي ۾ وڏو گيان

منش جيستائين پنهنجي سچي سروپ جي تلاش نه ڪندو، تيستائين ڪنهن به ڳالهه کي پوري طرح نه سمجهي سگهندو ۽ سچو جيون سنسار ۾ شنڪائون سندس ٻڌ اصل ڪين ڇڏينديون. مهاراجائون ۽ راجنيتي ماڻهو جيڪي سڄي ڄمار انهن تي حڪم هلائين ٿا، سي به اندر ۾ ڄاڻن ٿا ته سندن پاڻ تي راڄ ڪرڻ ٿو ڀلي. پر جو پنهنجي اندر نيڻ ٽالي نهاري ٿو، سوئي بي انت شڪتيءَ جو سوامي بڻجي ٿو.

”تون ڪير آهين“ ان ڄاڻ حاصل ڪرڻ کانسواءِ ٻين وستن جو گيان حاصل ٿيو ته اهو ڪهڙيءَ ڪار جو؟ ماڻهو انهيءَ مهان گيان حاصل ڪرڻ کان بي پرواهه آهن، ڄاڻ پراپت ڪرڻ ئي حاصل ڪرڻ لائق ڳالهه آهي. اها تلاش ڪرڻ اهڙي ڪٺن ڪين آهي، جهڙي ماڻهو سمجهن ٿا. هن سچ کي سهڪو ٻالڪ سکي ٿو ۽ سڀ ڪنهن کي پاڻ ڪهي.

(موڪليندڙ:- صوڀراج سنتومل ڪوهاڻ ڍيسا)

...ت جي راهه ۾ (٩)

سنڪلپ شڪتي

(ديپچند ر بيلاڻي)

جهو والو آهي ته ماڻهو جهڙي اڇا ڪري ٿو،
لي اهو بڻجي ٿو. يوڳ تنتر ۾ چيل آهي ته
جي جهڙي ڀاونا ڪري ٿي، تهڙي انهي سڦلتا
ي.

گم وسشٽ ۾ به مهرشي وسشٽ چيو آهي:-

यथैव भाव यत्यात्मा सततं भवित स्त्रयं ।
तथैवापूर्यते शक्तिया शीघ्रमेव महानपि ॥

ت:- آتما جهڙي ڀاونا ڪري ٿي، اها جلد ئي
لي ٿئي ٿي ۽ انهيءَ قسم جي شڪتيءَ سان
لي وڃي ٿي.

ا ٿي ڳالهه ڀاڳوت ۾ ايا به صاف طور چئي
آهي:-

यत्र यत्र मनो देही धारयेत्सकलं धिया ।
स्नेहाद द्वेषाद्भयाद्वापि याति तत्त सरूपताम् ॥

ت:- انسان سنيهه سان، دويش (حسد) سان يا
سان، جنهن ۾ به مڪمل روپ سان پنهنجي چت
ڳالي ٿو، انت ۾ هو انهيءَ جو روپ ٿي وڃي

(۵) جڏهن مسو شرير جي ڍڪيل حصن تي هجي (Covered Parts) ۽ اُن سان گڏ هسا به لڳن ته اُن حالت ۾ ڏجي ٿوجا پاور ٢٠٠ (Thuja 200).

(٦) جڏهن مسا ڇوري ٿين، اکين جي ڀرون جي مٿان ۽ نڪ تي لڳن ته ڏجي ڪاسٽيڪم پاور ٢٠٠ (Causticum 200).

(٧) جڏهن خارش شرير جي هڪڙي حصي تي شروع ٿي پوءِ وڃي اسٿان بدلائيندي ۽ بيمار به ڌار ڌار حصن تي کنهندو رهي ۽ خارش بس الان جڏهن وري ٻين ڀاڱن ۾ شروع ٿي وڃي ته اُن حالت ۾ ڏجي اسٽافيسئگريا پاور ٢٠٠ (Staphisagria 200).

(٨) جڏهن خارش سان گڏ سخت اڱ ۾ جلن ڏاڍي هجي ۽ عضون تي زياده هجي ته ڏجي ڪروٽن ٽگ پاور ٣٠ (Croton Tig 30).

(٩) جڏهن هٿن پيرن آڱرين جي وچ ۾ مسو لڳي ته اُن حالت ۾ ڏجي نائٽرڪ ائسڊ پاور ٢٠٠ (Nitric Acid 200).

(١٠) جڏهن برسات ۾ پاڻي جي ڪري ڇالا لڳي ته ڏجي رسٽاڪس پاور ٢٠٠ (Rhustox 200).

(١١) جڏهن ڪنهن ٿڌي هوا جي ڪري ڇالا لڳي ته ڏجي ڊلڪامارا پاور ٣٠ (Dulcamara 30).

ياد رکو

ماتر پني جي هڪ پاسي لکو.

سان جنهي وهڻ سان مشڪل ڪم به آسان ٿي پون

هور ليکڪ ڪارلائيل لکيو آهي :-
ڪمزور ۽ ڪمزور ماڻهو به پنهنجي شڪتي کي
ـي نشان ٿـي لڳائي، ڪجهه نـه ڪجهه ضرور
ڏيکاريندو، پـر طـاقتور کـان طاقتور ماڻهو بـه
ي شڪتي کـي ٽيڙي پکيڙي ڪجهه نـه ڪري
و."

ن ڳالهين مان پاولاڻ جي ڪيندر (مرڪزي)
جـي اهميت صاف ٿـي وڃـي ٿـي. سنڪلپ
ي جـي مول ۾ آهـي، اهو جيون - لتو آهي،
جـو ڪارڻ. سنڪلپ ڪري ئي برهما سرشٽي
۾ لڳو هـو. ماڻهو لاء به اهوائي آدرش عمل ۾
جوڳو آهـي. انهي ڪري جيون ۾ غير معمولـي
اڇي وڃي ٿـي. نيپولين جو اهو پيارو اصول

The trueest wisdom is a resolute de-
mination.

پڪو لکيـو، پختـو سنڪلپ ٿـي سڀ سافلپ

ندس ڪاميابي جو مکيه ڪارڻ اهو هو تـه هڪ
ڪيهن ڪم لاء سنڪلپ ڪري، پوء ان مان ڏن
ن ۾ لڳي وڃي.

اهو بلڪل سچ آهي ته ڪوشش شروعات ۾ آهي، جنهن جي جهڙي شروعات ٿئي ٿي، اُنجي شخصيت اهڙي ئي ٺهي وڃي ٿي. جيڪو ڪو ماڻهو پنهنجو هڪ مقصد مقرر ڪري، پنهنجي ويچار ڌارا کي اُنهيءَ ۾ سمائي ڇڏجي. ويچارن ۾ پختائي نه هجڻ ڪري ماڻهوءَ جو جيون ڊانوان ڊول ۽ شخصيت ڪمزور ٿي وڃي ٿي. ڀاونائن جي جدوجهد ان کي ايئن هلائي ۽ پنا مقصد ڀلائي ڇڏي ٿي. هو اهڙو فيصلو نٿو ڪري سگهي ته ڇا ڪري ۽ ڇا نه ڪري. نتيجو اهو نڪري ٿو، جو هو ڪجهه نٿو ڪري سگهي.

زندگيءَ اڳيان هڪ چڱو مقصد رکڻ گهرجي ۽ اُهو مضبوط ارادو، ڪوشش ۽ لگن هئڻ جڳائي، تڏهن ئي ڪاميابي ملي ٿي.

فرانس جي مشهور ليکڪ وڪٽر هيوگو جو چوڻ آهي:-

People do not lack strength, they lack will.

"ماڻهن ۾ طاقت جي نه بلڪ سنڪلپ جي ڪمي ٿئي ٿي."

اهوئي سبب آهي، جو اڪثر ماڻهو اهميت پراپت ڪم نٿا ڪري سگهن. انگريزيءَ ۾ چوڻي آهي:-

Where there is will, there is a way.

جتي اڇا شڪتي آهي، اُتي راهه به ملي وڃي ٿي. پر لگن جي نه هئڻ ڪم به راس ٿي نٿو سگهي.

سوامي ليلاشاهه مهاراج جي
چرنن ۾ ڪي گهڙيون

(شري رام چند لالچي، گانڌيڌام)

الهن لوڪن جي صحبت ڪن ڀاڳوان کي نصيب
ي. منهنجو نصيب شايد چڱيرو هو ۽ اهڙي
ي گهڙي ٻه مون لاءِ آئي وئي. هونئن ته ٻوم
ستگرو شري سوامي ليلاشاهه مهاراج جن جو درشن
ي ڪجهه دفعا پراپت ٿي چڪو هئو، ليڪن اهو
سيپٽمبر ١٩٧٣ جو شب ڏينهن هئو، جنهن ڏينهن
ڪي آديپور اسٽيشن جي ڀرسان سندن آشرم ۾ سندن
ر روپ جو درشن ٿيو، اتوا مون کي سندن
ڪ ٻٽڪڙ جو سونو وجهه مليو! ٻهار وڃان سائين
ن! ڇا ته سندن مکڙي تي موهيندڙ مرڪ هئي،
چانيل هئي، سو اهڙو موقعو ڀلا ڪير ڇڏي.
چرڻن ۾ شيش جهڪائي ويهي رهيس ڪين ٿيهن
زندگيءَ جا ڌڪڙا ٻڌائڻ. ڀلا اسان سنساري ماڻهو
ري ته ساڳيءَ ڪار آئي ته فقط سندن آسيس ٿي
چرڻن کي چنبڙ لڳائي ويهي رهان. هوڙن ستگرو ش
ر تان ڀلا ڪو به سوالي ڪڏهن خالي موٽيو؟ سو
سندن آسيس ۽ آتم پرڪو علاج هيئڻ ڪري
هندو اڄي گهر ڀڙو ٿيس. اتهي ڏينهن سندن

هرهڪ ماڻهوءَ کي اهو خيال رکڻو آهي ته، ڪيس موقعو مٿس اچي وڃڻو آهي. اُن کي ياد رکڻو آهي ته، ڪيس جهڙي ڪرڻو آهي، سو هڻ زندگيءَ ۾، هڻ سڀڪو سان ڪرڻو آهي. هڪڙو سڀڪو وري وري نٿو ملي. اڄ جيڪو موقعو اسان کي مليو آهي، اهو وري ملي يا نه. انهيءَ ڪري هن جيون جو، هن سڀڪو جو ٺيڪ استعمال ڪرڻ ۾ ئي سڀاڳ آهي. انگريزيءَ ۾ چيل آهي:-

Now or never.

"هاڻي يا هرگز نه." "اِيءُ نهين تو ڪڀي نهين."

ڪاميابي لاءِ هن ئي ملي ٿي، جڏهن مليل موقعو هٿان نڪرو وڃائجي. انهيءَ ڪري اي انسان! تڪڙو سنڪلپ ڪر ته، مان هڙي ؟ڙي اٺهي، جيون کي ڪونہ بس بدلي ڪين گذاريندس. جهڙيءَ حالت ۾ آهيان، اُن کان سٺيءَ حالت ۾ رهندس، ڪونہ ڪو اهميت پورو ڪم ڪندس، جيڪي ڪرڻو الم، اُن لاءِ ڪافي شڪتي گڏ ڪندس؛ اُنجي سڦلتا لاءِ پنهنجو سڀ ڪجهه سواها ڪري ڇڏيندس. زندگيءَ جو اهو ئي مول سنڪلپ هئڻ گهرجي:-

देहं वा पातयेत् अर्थं वा साधयेत् ।

سڀڪو قربان ڪندس پر ڪارج ضرور پورو ڪندس، ٺيڪ سنڪلپ جو اهوئي مطلب آهي.

-:-

ي دم سان دل جي اجڙيل باغ ۾ ايندي بهار،
ر جنهن لئي ڪئي، سو دائما ڦولهو ڦليو.
الو سوامي جن اسان ٿڌي پائون کي مٿي تي
ڪومل هٿڙو گهمايو. گويا انهن نودار ٿيڻ لڳو،
شتيءَ جي هر بهار، هر مکڙي اسان جي سهڻ
ر بان وچان سائين جن تان، جن اسان جا هر پرڪار
ل آرا پڙندي ۽ انهن ٿي هردم ورتا چڙ سگهيءَ
ن سکون ٿئي لاٿائون.
ڪي سندن آخرين درشن ٣٠ آڪٽوبر ١٩٧٣ تي
ٿيو، جڏهن سائين جن جو آديپور ۾ پائي مهاد پوءل
ت ٺاڪرام جن جي گهر پروچن ٿيو. انهيءَ ڏينهن
ي آڪڙين نه پري پري مٺڙي سائينءَ جو درشن

ڏينهن تاريخ ٣١ آڪٽوبر ١٩٧٣ تي پراڻه،
و سوامي جن آديپور کان پالمپور روانا ٿي ويا.
ندن طبيعت بگڙي ٿئي ۽ تاريخ ٤ نومبر ١٩٧٣
تو تي پرمڌام پڌاريا ۽ اسان سڀني "گراهڪن"
ڪ اهڙي جدائي ڏيئي ويا، جو پار اهڙي سائينءَ
ردي" جو "سوداگر" جڳ ڪو هٿ آهي!
ڪريا ڪرم لاءِ سندن مرلڪ شرير پالمپور کان
(ڪڇ) ۾ آندو ويو. رستي تي سوين لکرواسين
ن سان پنهنجي پرگهراج جي مرلڪ شرير تي

درشن ڪرڻ ۾ آسمس ٻڌڻ ڪانپوءِ انهن ٻاسي رهيو هو،
جهڙ لاءِ موڻ ۾ انهن جوانيءَ جو جلوو اچي ويو آهي.
جهڪو ڪجهه روڳ ٻوڳ منهنجي ٻنهان ڪاهي ٻيو هئو،
سو جهڙ ٻيچ ٻالي ٻچي ويو!

سچاهه وس انسان ۽ مطلبي آهي. هن حالت ۾ مطلبي چيو ٻا شرڌالو الوا سندن "گراهڪ"، سو سائين جن جي مهرمها جي موج وٺڻ جي وڏيڪ ۽ وڏيڪ ابلاشا ٿيڻ لڳي. چيو ته اهو دل جو ٻڪو ارادو ٿي ويو ته:-

توهين حبيب، تون طبيب، تون درد جو دارون
دوا آهين دل ڪسي، منهنجون لسوارون
ڪريان ٿي ڪارون، جهڙ اکي امڙون نه لڳي.

سو وري جڏهن شهنشاه، سائين جلد ٿي ڏٻاريءَ جي، شب ٻريب ٿي منهنجي سند آشرم ۾ ٻڌاويا ته وري ۽ آس لڳائي نڪري واس منهنجي لاڪر جي آسمس ڪٽڻ ۾ مهرمها جي موج وٺڻ. هن ٻيري سوچيم ته سائين جن جي اکيان روئنا رڻ ڪان ٻار اچي فقط آسمس جي ٿي "چوري" ڪندس. ليڪن وري ٻہ چيي ٻيو ڪر والڪو شروع ڪري ڇڏيم سائين جن کي وڏيڪ منهنجي ماجرا ٻڌائڻ. هن ٻيري منهنجا ٻہ لنبڙا ٻيانڊ اچڻ ۾ شڪرگهن ٻڻ موڻ سان گڏ هئا. سندن چوڻ ۾ سمس جهڪائي عرض [illegible] ڪهوسهن ته ٻريو! اسان لاءِ آيل غمن جي غبار ڪبي دور ڪريو. اسان ڪي مڪي ٿي آسمس جو هٿڙو ٻڻ گهڻيو ته پس الله ٿي آلسند ٿي وڃي! دل

چار سونهري نيم

، سان ۾ ٻهراڙيءَ ۾ بلڪل سادا رهو. يعني "سادو
و، سادو ههڻايو، سرو سڪن کي گهر ۾ ٿايو."
معمول جي گل جيان نرلمب رهو. جهڙي طرح ڪوي
ڪمل جي گل جي مهما ڳائيندي چئو آهي ته:-
ل ۾ جائين، جل ۾ آهين، جل ۾ نه، تون ناهين،
، واون کي جڳ ۾ جالڻ جي تو راهه ٻڌائي." اي
ا ڪمل جا ٻهب! تون جل ۾ پيدا ٿئين، جل ۾
ندي ا، ٿاڪ کي جل کان مٿي نيارو رهي آسان
ساري جهون کي سنسار ۾ رهي، روز مره جا
وري فرض شناسيءَ جا ٻولو ڪرم ڪندي ا،
يءَ ۾ آسڪتي (موهه ممتا) نه رکي بلڪل نرلمب
ي ٻڌن مڪت رهڻ جي آئم سکيا ڏني آهي.
رج مکي گل جيان گرمکه ٿي گذارڻو، جو ڏينهن
کهڙي ا. وقت ٻهندو ٿيهن ههمهه سورج
سمڪه رکي ٿو. اڙي انسان! تو ا، ممکه نه
، سو گرمکه ٿي گذار يعني سڀن سنڪرن ۾ ٻرم
ا پرماتما جي ياد ههمهه سڀني آلد ر ساٿي.
وللت بگلت سروت نام"
مڪن حملا هلائي هر پراٽيءَ لاءِ سک، سهڻ ۾
رلمب جا ساڻ ن مسو ڪر، ڪڏهن پاڃي سهي
ه کهن جي دک، اهڃ، ابداءَ جو ااعمه نه بطج.

ڦُولن جي ورکا ڪئي ۽ جنهن جهنڪار جي ڌني مچائي.
اَڄ اسانجا پيارا شهنشاهه سائين اسانجي وچ ۾ ناهن، اُن هوندي به سندن جيون چرتر اسان مٿي سرلتا پنهنجي شڪل جيون جيئڻ لاءِ اُتساهه پيدا ڪندا رهندا، ڇو ته هن محبوب جي جيون ڪال جي ٩٣ سالن جي هنڌي ساري ساڌنا اُجالي وجھڻ واري ناهي.

جيوَن سنگرام

هي رسالو جنهن جو اُنوان آهي پرم پوڄيه سوامي ٽيلاشاهه مهاراج صاحب جي جاني اُٿان ۽ ڌرم سنديش جو ڦهلاءُ ڪرڻ. سو سنگرن جي هر ڪنهن لئي ۽ جي پوئلر مهلي لي شايع ڪيو ويندو آهي. انهيءَ رسالي جو سال ١٩٧٨ جو ڇاهي سالانو انڪ شايع ٿي چڪو آهي.

پيسا ٣ روپيه [ٽپال خرچ ٨ آنا الڳ

ملڻ جو هنڌ:- سوامي ٽيلاشاهه واڻي مندر،
E/177، گوپالپوري ڪالوني، گانڌيڌام (ڪڇ)

" آتم درشن " ڏانهن فرض پالهو

جي سمجهو ته " آتم درشن " پڙهڻ سان توهان کي ڪجهه پرابتي ملي آهي ۽ آتمڪ واڌاري جو ساڌن آهي ته ١٠٠ روپيه موڪلي لائيف ميمبر ٿيو ۽ ٻين کي گراهڪ بڻايو.

منهنجو گرديو

(ڀائي جيرام سچکنڊ دربار، راجڪوٽ)

اڄ ڀارت ۾ اسان ستگرو سوامي ٽيلاشاه مهاراج جن
نرواڻ ڏينهن ملهائي رهيا آهيون، ڪاڻ ته تمام
آهي، مگر اِن ڪان به وڌيڪ آتم ڇا آهي، اِن لاءِ ته
شمرا ۾ رکي رهيو آهيان ته اسان سوامي ٽيلاشاه
جا الڪ ٻارڙي آهيون، هن ڄڻهن کي ٻه نه شش
ي لکيو ۽ نه شش ڪمايون. مگر اسان مان ڪيترا
ٻارڙي ٻالڪي شش سڏائيندا آهن. گرونانڪ صاحب
لکيو آهي ته سکي سکيا گر وچار. شش معني سکيا
هائيندڙ. سندن گهڻي ۽ رهڻي هڪ هئي. سو اسان
ڪڏهن ٻاڙ ڪان ٻچون ته اسان سکيا لي ڪيترو هلون
پتا کي پت گهڻيئي هوندا آهن پر نيڪ پٽ جو
ن پتا آڳي لي ڏيندو، جيڪو پتا جي ٻورن
۾ هوندو ۽ جو پتا کي راضي رکندو. هڪ مهاتما
سلوڪ آهي :-

صورت سي ڪمرت ٿئي ٻيا ٻيڪ اڙ جاه،
صورت تو جالي رهي ڪمرت ڪٿي نه جاه.

اهڙا مهاپرش سڀاڳ ڪري ٿا آهن مگر آهي ساڪماست
. الهنڪي اندر جون اکيون، گيان جون اکيون ڏسي
سگهون. ان لاءِ اسان ڪڏهن اهو ٻاڙ کان پڇيو آهي
يڪي مان ڪريان تو، آن لي منهنجو گرديو راضي

”ساڌن ۾ ڪي خلقت جو، دنيا ڏکين لاءِ دل ۾ ڏار،
رکي خوش سڀني کي، تون ٿي خوش گذار.“
(شري ڪندنلداس منگهاڻي ورناڪيولر ٽيچر، لکڻو)

❖❖ تنهنجي مهما ❖❖

(پروفيسر منوهرداس ڪوڙومل ”وان پرستي“)

١- عجب ڪمال ڪيئو آهي تو اي ڪلاڙي!
جهڙي ڏسي ڪري، حيران دنيا آهه ساري!
٢- ڪٿ نه چنڊ سورج ستارن سان سجايو اٿئي
زمين آسمان تنهنجي ڪاريگري جا نشان
اها وچڙا سمنڊ پهاڙن جي آهه نياري
عجب ڪمال ڪيئو لئي تو اي ڪلاڙي!
٣- ڪن لطيف تا تنهنجي، چمن ۾ گلن جا بارا
اهي گل گلابي ۽ اها نيلا پيلا
سي نيا ڪومل خوشبوء وارا
عجب ڪمال ڪيئو اٿئي اي ڪلاڙي!
٤- ڏسان تو تنهنجي ڪمال جي والي،
آهي واس ۽ هر زبان تي
جتي به وڃان تو ان ڪمال جي چرچا ٿو ٻڌان
جتي به ڪٿهن ٻڌايم اٿهي ڪي باس بتايم!
٥- تون ئي اشت منهنجو، مان تنهنجو پوڄاري،
تنهنجي ديدار درشن جي سڀ کي آهه بيقراري
جهڙي ڏسڻ سمجهڻ، پرکڻ پرجهڻ لاءِ
عجب حيران دنيا آهه ساري!

شڪرگذاري

لائيف ميمبر :- شري ٽي. پي. کانچنداڻي بمبئي
ڪ سؤ روپيه موڪلي لائيف ميمبر ٿيو آهي. ڌنيواد
هيئين سيٺ ”آلم درشن لاءِ دان موڪليو آهي،
للاءِ ڪين ڌنيواد هجي. آشا آهي ته ٻيا پڻ مهي ته هن
ڪارڻ ۾ مدد ڪري جس کٽندا.

سرو شري شوم گارمينٽس نيو دهلي ۲۰ روپيه، گپت
ت چيتنداس چگاڻي بڙودا ۱۱ روپيه، شريمتي
ري ليلاڻي ملند بمبئي ۱۱ روپيه، ٻالومل ايس.
ي پنهنجي سيٺ ايشور لعل جي شپ وواد جي موقعي
۱۰ روپيه، ايسرداس ليکچند جماڻي جيپور ۱۰
پيه، ومل ڪمار برڊس سورت ۷ روپيه، ائورست،
ت هائوس سورت - سورت سلڪ اسٽور - ڊولارام
داس سورت - تاراچند ونسي مل سورت - تلجارام
رت هرهڪ ۷ روپيه، ميلهومل وچائت مل سورت
روپيه، ميٽرو ريسٽارنٽ ناسڪ - سنڌ بيڪري سورت
رنگ ڪلاٿ اسٽور سورت، گنامل سڪرامداس
مدآباد هرهڪ ٦ روپيه. پرتاپ فلور مل ناسڪ،
ڪومتراءِ ٻيلاڻي ملند بمبئي، گپت هڪ ڀيڻ پونو،
هڪ ٥ روپيه، گرمکداس ايس. ٻماڻي، چيتنداس
. چگاڻي، چندرا جي. چاندواڻي الهاس نگر هرهڪ
روپيه. مينگهراج چوئترام سورت ۳ روپيه. هيرانند
چند سورت، چيلينج واچ ڪمپني سورت، لڌارام
ارام سورت هرهڪ هڪ روپيه.

آهي يا نه؟

اسان اهڙو ڪو ڪم ڪريون ٿا، جنهن ۾ گرديو واسطي لئي آسيس ڪري؟ پيارا مترو! اسان سچ پچ جيڪڏهن گرديو جي واسطي ڪرڻ ۽ آسيس پائڻ چاهيون ته انهن جي سکيا تي پورو عمل ڪريون. اڄ نه ڪي اڄون ته هائي عمل ڪرڻ جي شروعات ڪريون. آءُ ۾ اهي ٻه اکر واضح ڪندس ته جيئن ماڻهو ثابت ڪري وڌندا آهن ته اُني ڪاله ڪا شيءِ جڏي ايندا آهن، سو اسانجو هي ڏينهن ملهائڻ ۽، سڀلو ڏهن چڱو، جڏهن اڄوڪي ڏينهن گرديو جي ثمرن کان ۽ مهان ۽ ساڪيات سمجهي ڪهن نه ڪنهن خراب عادت جي تيائڻ جي پرتگيا ڪريون. ڪڏوڪڏ ڪهن پراونا ڪريون نه هي گرديو! اسان تي مهر ڪر ۽ اڄوڪي ڪل پرتگيا لاءِ اسانکي شڪتي ڏي ته، وچن پالي وڪارن کان دور رهون.

اشٽاوڪر گيتا گهرايو

اشٽاوڪر گيتا جنهنجي گهڻي وقت کان اپا هئي، ٿا ڇپجي ظاهر ٿي آهي. قيمت ٦ روپيه. اسانجون گهراڻين کي ٢٠ سيڪڙو ڪميشن ڏنو ۾ ايندي.

ملڻ جو هنڌ:- نوجيون ساهتيه منڊل
نواب جو پاڙو، اجمير

سوامي جن دهليءَ ۾ پسار لاءِ وڃي رهيا آهن.

Published by Shri Deepchandra Tilokchand
For Atma Darshan Prakashan Mandal
Nawab ka Bera, Ajmer and Printed by him
at Prabhu Printing Press Nawab ka Bera A